

ПСИХОЛОГІЯ ОСОБИ ЗЛОЧИНЦЯ.

(Лекція 8)

Вчинення злочинного діяння передбачає наявність суб'єкта діяльності (суб'єкта його вчинення). Злочинець – це людина, яка перейшла межу закону, порушник закону, винуватець перед законом. Для позначення його поняття в юридичній літературі вживаються різні терміни: «особа злочинця», «злочинна (чи криміногенна) особа», «особа винного», «особа, яка вчинила злочин». Незважаючи на певні відмінності, ці терміни використовуються як тотожні. Існує також думка, яка взагалі заперечує поняття особи злочинця і те, що вона має певні специфічні особливості та властивості.

Особа злочинця не лише існує, вона потребує дослідження. Слід погодитися з А. Зелінським у тому, що особа злочинця — альфа і омега кримінальної психології, її наріжний камінь. Людина, яка порушила кримінальний закон, є автором злочину, а її «справа» перетворює громадянина на злочинця, який відхиляється суспільною свідомістю.

У злочинців під час зайняття злочинною діяльністю виробляються своєрідні вміння і навички, звички і нахили, тобто «злочинний» почерк. Вчинення злочинів певним способом — передумова злочинної професіоналізації. Знання специфіки способів професійної злочинної діяльності— ключ до виявлення винних.

Про особу злочинця треба говорити у тому випадку, коли йдеться про певну систему злочинних дій. Це зумовлено тим, що особистість формується в процесі діяльності (у тому числі злочинної). Вчинення злочинних дій позначається на психологічній структурі особистості, виникненні у неї антисуспільної спрямованості (установки).

Особа злочинця — це соціально-психологічне поняття, яке охоплює сукупність типових психологічних і моральних якостей індивіда, що формуються в результаті вчинення злочинів. Особа злочинця охоплює цілу систему психологічних властивостей: спонукання, установки, переконання,

емоційні та вольові особливості тощо. Дослідження особи злочинця передбачає вивчення психологічних механізмів протиправної поведінки, мотивацій різних видів злочинів, індивідуально-психологічних і соціальних чинників, ситуативних реакцій людини.

Заслужують на увагу пропозиції деяких авторів (А. Сахаров) виділяти такі категорії ознак щодо структури особи злочинця: 1) соціально-демографічні: а) загальногромадянська сфера (соціальне походження, соціальний стан, освіта, участь у суспільно-політичних подіях та ін.); б) сімейна сфера (сімейний стан, склад сім'ї, взаємини членів сім'ї тощо); в) побутова сфера (місце проживання, житлові умови, матеріальне становище, найближче побутове оточення, знайомства та ін.); г) виробнича сфера (фах, спеціальність, рід занять, трудовий стаж, характеристика у колективі та ін.); 2) соціально-психологічні: а) моральна сфера (світоглядні і моральні риси людини); б) інтелектуальна сфера (рівень розумового розвитку, обсяг знань, життєвий досвід та ін.); в) емоційна сфера (сила і швидкість реакцій на подразники, ступінь емоційного збудження тощо); г) вольова сфера (цілеспрямованість особи, самовитримка, рішучість та ін.).

Особа злочинця характеризується виникненням певних змін (пороків) в її психологічній структурі. Змінам піддаються ціннісні орієнтації, потреби, нахили, переконання. Виникають негативні риси характеру: жорстокість, озлобленість, жадібність, боягузтво та ін. Водночас слід говорити про формування особи злочинця стосовно типу злочинної діяльності (насиленницький тип злочинця, корисливий тип чи «білокомірцевий» тип особи злочинця тощо). У цьому плані можна говорити про особу вбивці-маніяка, хулігана, шахрая, хабарника, кишенькового злодія та ін.

У психології особи злочинця розрізняють певного роду дефекти: 1) дефекти індивідуальної правосвідомості (соціально-правовий інфантилізм, правова непоінформованість, соціально-правова дезінформованість, правовий нігілізм (негативізм), соціально-правовий цинізм, соціально-правове безкультур'я); 2) патологія сфери потреб особи; 3) дефекти в особистісних

установках; 4) дефекти психічного розвитку (помічаються майже у 50 % засуджених).

У сучасній кримінальній психології (В. Пирожков) розглядають також певний причинний комплекс особи злочинця, до якого належать: 1) соціальні чинники (нестабільність суспільства, несприятлива соціально-психологічна атмосфера у ньому, соціальна незахищеність тощо); 2) політичні чинники (відсутність розвинутої демократії, тоталітаризм, корумпованість тощо); 3) ідеологічні чинники (відсутність ідейності, бездуховність та ін.); 4) моральні чинники (аморальність, поширеність алкоголізму, наркоманії, люмпенізація суспільства тощо); 5) економічні чинники (спад економіки, зростання тінізації в економічній сфері та ін.); 6) соціально-побутові чинники (незадоволеність побутовим обслуговуванням, відсутність житла та ін.); 7) соціально-технічні чинники (виникнення нових професій, технізація виробництва, необхідність освоєння передової техніки та ін.); 8) соціально-культурні чинники (криза вітчизняної культури, засилля культу насильства, пропаганда антигуманних ідей за допомогою засобів масової інформації тощо); 9) національні чинники (ідеї націоналізму, міжнаціональні конфлікти тощо); 10) соціально-демографічні чинники (проблеми в сім'ях, «вимирання» сіл та ін.); 11) організаційно-управлінські чинники (помилкові владні рішення, відсутність зв'язку органів влади і управління з населенням та ін.); 12) соціально-правові чинники (правові прогалини, відсутність урегульованості суспільних відносин); 13) генетичні чинники (погіршення генетичного потенціалу); 14) соціально-медичні чинники (руйнування системи медичного обслуговування, несвоєчасне виявлення психічних аномалій та ін.); 15) інформаційні чинники (інформаційна перенасиченість, негативний вплив реклами та ін.); 16) соціально-виховні чинники (відсутність виховної роботи, належної діяльності громадських організацій та ін.); 17) кримінальні чинники (існування кримінальних інститутів, кримінальної ідеології, кримінальної субкультури та ін.); 18) кримінологічні чинники (недостатність системи профілактичної роботи, відсутність прогностичної діяльності щодо правопорушень, недоліки

попереджувальної діяльності правоохоронних органів та ін.); 19) військові чинники (синдром розвалу армії, «дідовщина», торгівля зброєю і боєприпасами тощо); 20) соціально-психологічні чинники (особливості соціальних спілкувань, виникнення негативних рис особистості тощо).

У психології відомі різні підходи до типізації особи злочинців. Дослідження особи злочинця передбачає виявлення типового, визначення критеріїв градації кримінальних типів, установлення особливостей у кримінальних відносинах.

Спробу дослідити злочинні типи (соціально-психологічні типи) зробив італійський лікар-психіатр Чезаре Ломброзо, який вивчав представників місць позбавлення волі і своєрідність татуювань на їхньому тілі. Ч. Ломброзо і його послідовник Е. Феррі розрізняли такі типи злочинців: 1) природжених; 2) «злочинців унаслідок божевілля», психопатів та інших, які страждають на психічні аномалії; 3) злочинців із пристрасті; 4) випадкових; 5) звичних. Патріарх антропологічної школи кримінального права Ч. Ломброзо стверджував, що злочинний тип особистості можна розпізнати (діагностувати) за специфічними фізичними і психічними ознаками (ця школа виникла у 70–80-х роках ХІХ ст.).

Заслуговує на увагу класифікація особистостей, запропонована психологом О. Лазурським. При визначенні типів він виходив з: 1) природних психологічних можливостей; 2) особливостей соціального пристосування особистості до дійсності, причому відповідно до цих ознак встановив три рівні особистостей: нижчий, середній та вищий. На кожному рівні визначаються так звані чисті типи, змішані і спотворені.

Для кримінальної психології важливе значення мають спотворені типи особистості нижчого рівня (з цих типів виходять злочинні особистості). О. Лазурський до спотворених типів відносив: 1) пасивний тип, який виступає у вигляді двох різновидів: а) апатичного, що характеризується байдуже-млявим ставленням до всього оточуючого, відсутністю яскраво виражених інтересів та потреб; б) безвільно-боязкого, який легко піддається навіюванню, з

переважанням пригніченого настрою. На його думку, хоча люди такого типу і не належать до кримінального типу, однак можуть бути джерелом поповнення злочинного світу; 2) тип розважливого егоїста. Люди цього типу розважливі і хитрі, черстві і злопам'ятні; на першому плані у них турбота про свої вигоди та інтереси, переважно матеріальні; цей тип дуже близький до кримінального; 3) афективно-спотворений тип. Його представники — безладно-веселі, легковажні люди. За своїми соціальними проявами — це п'яниці, забіяки, скандалісти, дрібні злодюжки; 4) активно-спотворений (гвалтівник) тип. Сюди входять два підтипи: а) безладний гвалтівник, що характеризується рішучістю, енергією. Працювати не любить, схильний до бійок; б) зосереджено-жорстокий, який не зупиняється і перед вбивством. У 20-ті роки ХХ ст. різні типи злочинців досліджував С. Познишев. Усіх правопорушників він поділив на дві категорії — октогенних та екзогенних (залежно від співвідношення об'єктивних обставин і внутрішньої особистісної готовності до злочину). Перші — «моральні психоастеніки», яким чужі норми моралі і здатність до співпереживання. Другі вчиняють діяння під впливом зовнішніх умов. До цієї категорії належать особи: 1) з недостатньо розвинутими правовими почуттями; 2) недостатньо самостійні в обранні вчинків, тобто такі, що піддаються навіюванню, легковажні, слабохарактерні.

Класифікацію особистостей на матеріалах вивчення злочинців запропонувала психіатр А. Петрова (1927 р.). Основна ідея полягала у тому, що поняття особистості розглядалося як тип реакції, зумовленої психологічною конституцією (будовою) людини. З огляду на це авторка розрізняла «примітиви» (нормальна людина, але внаслідок несприятливих умов нерозвинута, людина низького культурного рівня) і «непримітиви» (характеризується високою культурою). У межах кожної з груп було виділено основні типи (конкретно-емоційний, ефективно-абстрактний, інтелектуально-вольовий) та проміжні.

Цікавою є пропозиція О. Ковальова розрізняти основні типи особи злочинців залежно від ступеня кримінальної «зараженості» особистості. За

цим критерієм автор виділяє: 1) глобальний злочинний тип (тип з повною злочинною «зараженістю»). Цей тип антисоціальний. Він негативно ставиться до праці і людей. Представники цього типу не мислять життя поза злочинами, що їм обіцяють основні радощі. Ус і їхні помисли, почуття пов'язані з задумами вчинення злочинів, їхня воля тверда і непохитна у кримінальних діяннях. Цей тип охоплює різні підтипи хтивого розбещувача і гвалтівника, казнокрада, який, незважаючи на покарання, краде і краде, і, нарешті, бандита. 2) парціальний тип, тобто з частковою кримінальною «зараженістю». Особистість цих людей нібито роздвоєна, у ній уживаються риси нормального соціального типу і риси злочинця; 3) передкримінальний тип. Ці люди мають такі морально-психологічні властивості, які у певній ситуації, якщо вони опиняються в ній, неминуче вчиняють злочин. Тут два види особистостей: а) люди з надзвичайно емоційною збудливістю і нестачею самовладання; б) легковажний ледар, який любить добре пожити не утруднюючи себе.

Відомі й інші критерії класифікації злочинних типів. Зокрема, М. Єнікєєв за ступенем соціальної дезадаптації розрізняє два типи особи злочинця: антисоціальний тип (особи, що неодноразово вчиняли злочини на основі стійкої антисоціальної спрямованості, — тип «злісного» злочинця); асоціальний тип (особи, що вперше вчинили злочин на основі загальної асоціальної спрямованості, — несоціалізований, «менш злісний» тип злочинця). За психорегуляційною підставою автор виділяє тип особи злочинця, який характеризується дефектами психічної саморегуляції (особи, що вчинили злочин уперше і внаслідок випадкового збігу обставин).

Вчинений злочин суперечить загальному типу поведінки певної особи, є випадковим для неї, пов'язаний з окремими дефектами саморегуляції. Це особи, які не зуміли протистояти криміногенній ситуації; їхньою особистісною особливістю є низький рівень самоконтролю, ситуативна зумовленість поведінки). За змістом ціннісно-орієнтаційної спрямованості особистості розрізняються такі групи злочинців: 1) злочинці з антисоціальною корисливою спрямованістю (корисливо-господарська підгрупа злочинців;

злодії, шахраї); 2) злочинці з антисоціальною корисливо-насильницькою спрямованістю (особи з корисливими посяганнями, поєднаними з насильством над особою); 3) злочинці з антигуманною, агресивною спрямованістю (особи з дуже зневажливим ставленням до життя, здоров'я та особистої гідності інших людей).

При вивченні окремих категорій злочинців велику увагу приділяють насильницькому типу злочинця (хуліган, гвалтівник, вбивця). У літературних джерелах робилися спроби встановити найбільш загальні риси насильницьких злочинців: 1) егоїзм, що нерідко переходить в егоцентризм, при якому вся поведінка особи підкоряється лише її інтересам, бажанням і потягам; примітивно-анархічна позиція: «що хочу, те і роблю»; 2) тісно пов'язана з егоїзмом (а нерідко і прямо ним обумовлена) зневага до інтересів і думок окремих членів суспільства, у тому числі навіть найближчих цій людині; 3) відсутність здатності, а часто і бажання поставити себе на місце потерпілого, звідси — відсутність почуття жалю до потерпілого, високий чи низький ступінь жорстокості; 4) переважно афективний характер поведінки, при якій бажання, що виникають в особи, потреби і спонукання відразу ж реалізуються, у тому числі зло-чинним шляхом. Деякі вчені (М. Єнікєєв) до основних характерних рис насильницького типу злочинця відносять: дефектність соціальної ідентифікації, емоційну тупість, імпульсивну агресивність.

Вчинення насильницьких злочинів пов'язане з агресією. У психології агресія розглядається як поведінка або дія, спрямована на заподіяння фізичної чи психічної шкоди або знищення іншої людини. Готовність окремої особистості до агресії виявляється як негативна риса — агресивність.

Слід зазначити, що термін «агресія» означає напад. Агресивні злочини мають злісний, деструктивний характер, а їх метою є заподіяння потерпілому шкоди. В основі кримінальної агресії — ворожнеча і прагнення руйнування. Вона посягає на найважливіші людські блага — життя, здоров'я, честь, гідність, права людини. Агресія спрямовується на заподіяння людині

страждань і перешкоджає здійсненню її намірів. Об'єктами агресивних дій бувають також речі і природа — середовище життя людей.

Насильницький тип злочинця пов'язаний з тим, що розв'язання конфлікту визначається наявністю агресивності особистості, зумовленої такими якостями індивіда, як соціальне відчуження, знижена толерантність, озлобленість, егоцентризм та ін. Для насильницьких злочинців характерний низький рівень загальної культури та освіченості.

Розрізняють випадкових злочинців і стійкий («злісний») тип насильницького злочинця. Для злісного типу характерна агресивна спрямованість особистості, прагнення розв'язати конфлікт шляхом застосування фізичної сили, жорстокості.

Особливий тип насильницького злочинця — вбивця. Існують різні типи вбивць: «випадкові» вбивці, сексуальні вбивці, вбивці-хулігани, вбивці-терористи, вбивці-найманці (кілери) та ін.

Позбавлення життя іншої людини має серйозні психологічні наслідки для особи, яка його вчинила. «Не убий» твердить шоста заповідь Закону Божого. І це пов'язано не тільки із захистом життя людини, а й з прагненням захистити від страждань (певних психічних станів) особу, яка вчинила вбивство, адже вчинення вбивств призводить до деформації всієї структури особистості.

Специфіка сексуальних вбивств полягає у необхідності враховувати сексопатологічні дані. Так, насильство серійних сексуальних садистів детерміноване психолого-психіатричними закономірностями (такий садизм є аномальною формою розв'язання різноманітних індивідуально значущих інтра-та інтерперсональних конфліктів і подолання хронічних фрустрацій, підвищення самооцінки, підтвердження своєї маскулінності. Таку категорію вбивств (сексуальних) вчиняють чоловіки. Явища садизму в жінок трапляються вкрай рідко, а садистські вбивства і некрофілія не трапляються взагалі. Віковий склад злочинців такий: неповнолітні — 9 %, від 18 до 30 років — 56 %, від 30 до 50 років — 30 %, більше 50 років — 5 %. Картина

сексуальних вбивств уражає своєю зовнішньою протиприродністю, «психічною ненормальністю», патологічністю. Тут можна виділити злочинця, що «маскується», і «раптового» злочинця, «душителя» (який вчиняє вбивство шляхом удушення чи удавлення) та «потрошителя» (який вбиває шляхом нанесення колото-ріжучих поранень).

У спеціальній літературі зазначається, що для серійних сексуальних злочинів характерне садистське оформлення епізодів — демонстрація, у першу чергу самому собі, свого панування над жертвою — її особистістю, тілом, нерідко — можливість розпоряджатися її речами, життям, здоров'ям, статевою незалежністю і недоторканістю, жорстоке її придушення і підпорядкування, катування, болісне заподіяння ушкоджень, знущання, приниження.

Серйозну соціальну небезпечність становлять вбивства на замовлення. Психологія вбивства на замовлення характеризується складним ланцюгом взаємодій: замовник — виконавець, або замовник — посередник — виконавець, або замовник — декілька посередників — виконавець. Є різні типи виконавців убивства на замовлення (кілерів). Вони можуть бути поділені на виконавців-дилетантів і виконавців-професіоналів. Наймані вбивці-професіонали у свою чергу поділяються на вбивць-одиначок, які виконують замовлення час від часу, та вбивць, які перебувають на постійному утриманні того чи іншого злочинного угруповання. Вони вчиняють вбивство групою по два-три чоловіки.

Психологічні особливості має особа виконавця вбивства на замовлення, для якої основний мотив діяльності — не тільки користь, а й досягнення професійного результату. Професійних виконавців убивств на замовлення пропонувалося умовно позначити як: 1) «соціопатичних», до яких належать особи з явними дефектами психічної діяльності, у суміжних станах; 2) «категорія інфернального досвіду» — ветерани бойових дій, колишні засуджені з низьким соціальним статусом (Д. Донської).

Вбивця-професіонал йде на справу, якщо почуває 99-відсоткову гарантію власної безпеки. Він має досить високі навички в «мистецтві» вбивати людей, використовує найсучаснішу техніку спостереження і радіозв'язку, вживає заходів щодо підготовки вбивства. Ніхто і ніколи не повинен запідозрити у ньому ліквідатора. Він має бути неяскравим, непомітним, таким, що розчиняється у натовпі. Так, О. Солоник «був у 1995 р., мабуть, найбільш розшукуваним злочинцем у Росії. Він уже двічі вчиняв втечу з в'язниць, де відбував покарання за вбивство шести ватажків російських мафіозних угруповань і чотирьох міліціонерів, які намагалися його заарештувати. Після зробленої в Аргентині пластичної операції він приїхав в Афіни і оселився в районі Мініді як грек під ім'ям В. Кесов...» Соціально-психологічна характеристика О. Солоника: «Він народився в 1960 р. у провінційному Кургані. Захоплювався спортом, досяг успіхів у класичній боротьбі, був честолюбний, як і усі чоловіки невеликого росту (його зріст — 165 см), міг зчепитися з кожним, хто його зачепив чи скривдив. Після закінчення середньої школи пішов в армію. Службу проходив у Німеччині, де в спортивних змаганнях посідав призові місця і мав авторитет у солдатів та офіцерів. Одержавши відмінну характеристику, демобілізувався, повернувся до рідного Кургану і був зарахований у міліцію співробітником патрульно-постової служби. Оженився, народилася дочка, потім розлучився. Другий шлюб, народження сина, вступ до Горьківської вищої школи МВС СРСР . З цього моменту починаються події, що не вкладаються в стандартну схему... Відрахували з міліцейської школи, залишив службу в міліції. Пізніше влаштувався на цвинтар копати могили і далі стався несподіваний арешт...».

Сьогодні злочинці роблять спроби змінити типовий образ кілера. Останнім часом у вчиненні вбивств на замовлення намітилися нові тенденції: до таких вбивств стали залучати жінок. Зокрема, у Києві була затримана Л., 22 років, киянка, яка проживала з коханцем. За нею — два невдалі замаху на вбивства (від замовника одержала за перший злочин — 2 000 доларів, за другий — 450 доларів). Специфічною є особа хулігана. Відомі різні версії

походження одного з найпоширеніших у світі позначень порушення громадського порядку (хуліганства). Звичайно його пов'язують із прізвиськом однієї ірландської сім'ї, що проживала в Лондоні наприкінці XVIII ст. і відрізнялася особливим буйством. Але корені явища, позначеного ним, — у глибині століть, в агресивній природі людини.

Хуліган прагне продемонструвати свою владу, відчуває насолоду від безкарності, прояву самоствердження. При вчиненні хуліганства спостерігається явна невідповідність приводу і реакції на нього. Майже всі прояви хуліганства відбуваються у стані алкогольного сп'яніння чи наркотичного збудження. Серед вуличних дебоширів переважають молоді люди, які діють, як правило, групами. Дії хулігана часто супроводжуються руйнуванням або знищенням майнових цінностей. Йдеться про вандалізм — безглуздо жорстоке руйнування історичних пам'яток, культурних цінностей, будинків, споруджень, майна. За своєю психологічною сутністю вандалізм агресивний.

Широке коло осіб охоплює корисливий тип злочинця: злодії, розкрадачі, шахраї та ін. Злодій — це злочинець, який займається крадіжками. Саме зі злодіями пов'язане виникнення злочинних традицій, злодійських «законів» і «правил поведінки» у кримінальному світі. Розрізняють злодіїв: «домушників», «квотирників», «кишенькових злодіїв» та ін. У злодіїв порушується система моральної орієнтації, з'являються негативні якості особистості: жадібність, прагнення до наживи, нечесність та ін. Від злодійства слід відрізнити kleptomaniю — імпульсивно виникаюче (нездоланне) прагнення взяти ту чи іншу річ без корисливої мети.

До корисливого типу особи злочинців належать шахраї. Процес економічних перетворень, розвиток ринкових відносин пов'язані з проникненням шахрайства в усі сфери суспільства. З погляду психології більшість шахраїв мають добру уяву, їм притаманні сугестивний вплив і вміння переконувати. До особистих якостей і властивостей шахрая належать його хитрість, облудність, уміння привертати до себе оточуючих, знання

способів підроблення документів. За своїм зовнішнім виглядом це звичайно солідні люди, які «вміють себе подати», мають певні знання у галузі психології, досить добру спостережливість і швидко реагують на обстановку, що змінюється.

Шахраї використовують можливості перевтілення, встановлюють контакт із людьми різних типів, обирають відповідну манеру поведінки. Шахраїв поділяють на групи: 1) «нові» шахраї, які використовують механізми ринкових відносин, можливості кредитно-банківських операцій, фіктивних фірм, страхової, інвестиційної та довірчої діяльності; 2) шахраї-гастролери, які постійно роз'їжджають і негайно ховаються з місць вчинення злочинних діянь; 3) шахраї-гравці, які використовують азартні ігри (карткові шулери, «катали», «червові валети» та ін.); 4) шахраї, що не мають постійного місця роботи чи проживання, неодноразово засуджені за шахрайство та інші злочини; 5) шахраї, що вчиняють злочини вперше, з легкодумства, під впливом інших осіб чи ситуації; 6) шахраї-одиночки і шахраї, що вчиняють злочин групою, в тому числі з розподілом ролей.

Шахраї можуть заволодіти майном за допомогою сугестії або інших видів впливу. Так, у період з 2001 по липень 2002 р. керівники і члени благодійного фонду «Д. » шляхом шахрайських дій заволоділи грошовими коштами громадян. Допитані у кримінальній справі особи, визнані потерпілими, показали, що в перебігу проведення зборів з прийому нових учасників до громадського благодійного фонду «Д. » на осіб, які претендували на вступ у члени фонду, справлявся вплив з метою примусити їх внести вступний внесок до фонду в сумі 2 300 доларів США, а саме: голосна музика у приміщенні, в якому проводилися збори; постійні овації присутніх на зборах; вигуки, свист та голосні промови з залу присутніх на зборах і менеджерів; велика кількість осіб, які перебували у приміщенні; тривалий час зборів (від 6 до 8 годин) тощо.